

TIM HOLLAND

régóta megindultak már mind a kis kövek.
bangladesch visszahúzódik, a maldív-szigetek

ahol víz alatt az emberek, akik nem merülnek
new yorkban duzzasztógátnak felhőkarcolót építenek.

homokra épült berlin is. találd ki,
hogy nyertek földet. földet halmolunk, sőt törünk le.
összekaparjuk a várost, lefejtjük berlint a földről.
végre felfújja magát a város. felnyílik a tengeren, pörög.

sziget vagyunk, távol más szigetektől. a tengeri rózsza
térképen kívül nyílik. a régi vízmérleg horizont ringat minket
a szél, az eltávolodott testvér, visszatér, verekszik.

a jog szerint finomodnak a határok
berlin egy megosztható város. megosztunk,
hisz ezt tanultuk útközben.

változtatjuk testtárgyunkat. tőköl.
vákumcsomagolva vagyunk, mint aogyorók, nem fázunk, elviselünk,
örülten összeolvadunk. vagy szerencseruhát húzunk magunkra

az épületek évente többször vedlenek, függőlegesre húzzák
a kerteket. kicsit fáradtabbak a gyümölcsök.

a nap teszi a dolgát, mint mindig.
gleccsereink vannak.

a nap teszi a dolgát, mint mindig.

Tim Holland német költő, konceptuális alkotó, fordító. Tanulmányait a Deutsches Literaturinstitutban (Német Irodalomtudományi Intézet) végezte Lipcsében, jelenleg a hochrot kiadó munkatársa és *futur3* című sci-fi tematikájú verseskötetén dolgozik.

kékülő alkonyat, vibrálnak
a gleccserek, a proaktív naplopók,
az állandóan borjas hegyek.
mustramarhák ballagnak a falun át csendesen.

bejárnak minket a hegyek, guggolva
mintha rögtön hatalmasat ugrálnának.
mégsem teszik.

a hegyek sebesre dörzsölik maguk
rejteket keresnek a hegyek mögött,
mégis folyton szétmajszolódnak.

a hegyek feltárják maguk
mint az anyák akik maguk felett anyáskodnak.

így ismerjük fel gyermekiségüket.
gyermekeket takarunk be. sírunk
ahogy ők és elengedjük őket
egy másik halmazállapotba.

megtanultunk dönteni,
megosztózni.
az hogy egész, nincs már.
nincs már bennünk.
nincs nélkülünk.

egységben gyakoroljuk az érzéseket, mint érzésgyakorlatokat.
érzelemdemokráciában élünk.
a kívánságokat felveszik,
többséget alkotnak,
a döntéseket kiszámítják.

értelmünk medium light. ártatlanul ütjük ki magunk.
a kívánságnélküliség ellenállás.

the mirror replaces the master.
látjuk magunk, egyesek jobbak lesznek.

mások visszatükröznek, mirror-mirroring-mirror-position:
a földön fekvő a kettő-négy láb magasra nyújt

és egyenes, legalább hét ujj látható, az orrig nyújtva,
hogy a rostok éjjenek. a hasba lélegezni, míg a lélegzés a fejbe folyik
a fejet gyorsan tekerni, hogy az jól zárjon.
a nem nyitható lekvárosüveg légüres terét élvezni.

a kívánságnélküliség ellenállás.
csiklandoz. gyémántporágyú baráti tüze?
hogy a gyémántpor kifordítva kalimpál.

porzik, mintha a szél idős lenne. szemeink előtt
film forog, amit nem mi vágunk.
a szemtörlő alig segít, fa, fű, fa, fa,

könnyek, könnyek, könnyek. milyen a másik
tekintetében lakni? fel a maszkokat! elegendem van.
a sleim áhítatosan szívódik ki. nazális korál
egy elburjázott helyen. gondolatot kioltó hörgés.

a hallást is hallgassuk el. ez újra a trash
szigeti terrorista? műanyag száll a levegőben.
a távolban kezdődik a táj, helyi érzéstelenített

a figyelem. átfejlődöm. csillog.
tapogatlak. ez veszélyes. nem tudom,
hogy a bőr a a szexszerved-e. a csiklandozással

lök a mellscreened. az életadatok robbannak.
hogy lehet nem hordani védőbőrt? hisz
a páfrány is reagál. a környezet nem vállal felelősséget.

semmi sem vállal. többszörös bizalom.
nálam fertőződsz.

az áruló intervíziójából

egyszer elárultam magunk. magamba szerettem. flörtöltem, meghódítottam magam. több volt, mint gondoltam. nehéz kapcsolatot tartok magammal. aztán: meglepem magam valami mással. olyan, mintha valaki lehozta volna az agyagos eget. fontoskodom. röviden kéthátú állatot játszom magamnak. menekülő állat, szomorúság: fuss körbe mintha a cipők félénkek lennének. várok, míg kihajtanak a tulipánok a boltok vizes vödreibben. várok, amíg ősz leszek. köpök, lökdösődöm és zölddé tépem a lombot. a nyelvem a fűrészporos tapétán, sebesre dörzsölöm magam. gleccser, annak ugrom, tapsolok. szárnyütés. megpróbálom, megnyalom a napot, de a nap nem jön. semmi napkitörés nem fordul hozzám, egy kevés anyag sem próbál hozzám érni, semmi.

az áruló intervíziója II

elárultam magunk. morzsolódik. a szerencseruha nem hat ma. nincs megtöltve, mittudomén. és semmilyen külső testsík rövidre zárva. transferrés. a boldogság út és minden folyó. egy láb sincs a fej előtt, rüh, csak a bőr alatt. az ápolási szint kék. és már nem tiszta, hogy a fejem vágtam-e be vagy egyszerűen csak a szinapszisok lankadnak. mennyi ideig kell még dörzsölnöm, míg meleg lesz? ez az ölelés nem beleegyezés. morzsolódik. itt nem jutok semmilyen mi-ig. én-t mondok magunkra. én nemelég, szerencsétlen szerencseruhás. én, rés egy gittel teli világban. én semmi, én. már érzem a gondoskodást. alig reflektáltan, jön már a bumeráng és megvalósul a töredezettség-mentesítés. ott a pehely, fon és spórázik. egy fonal, fonalak, fonalka, ka, l, fog, anélkül, hogy be kellene lépnem a hálóba. egyben: a hálók hiánya, még lyukak sincsenek. az offból nyújtva: az úrruha ami az anyagot egyben tartja.

az áruló intervíziója III

igen, elárultam. hiányzik belőlem az érzelem. a napok mint a kelések. érzem, nem megyek fel, akkor sem, ha szabályosan megyek. szedem a lábam és állok. tombolok, halállal fenyegetőzöm, legalábbis belülről. teszt, de ez sem vigasz. felhúzott mosolyom fehér zászló. nedvesbe harapok és a hegyhez lihegek, napi jegyet lyukasztok. ott már végre belépnek a helyettesítő érzelmek. nagyformátumú semmiségek, kvázi cukros bogáncsok zizegő fóliában a felvonóban jól mutatnak az érzelmek. és csillám is van rajtuk. mindenki szereti a hegyre felt.

TÓTH KINGA fordításai

GRESA MÁRTON: A SZIMULÁKRUM